

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 09.06.1994, sp. zn. To 1/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:TO.1.1994.1

Číslo: 24/1995

Právní věta: Záměrně nepravdivé označení jiného za pachatele trestného činu, provedené v úmyslu ulehčit si své vlastní postavení v trestním řízení, nesplňuje podmínky § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 09.06.1994

Spisová značka: To 1/94

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Protiprávnost komunistického režimu

Předpisy: 198/1993 Sb. § 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 24/1995 sb. rozh.

Záměrně nepravdivé označení jiného za pachatele trestného činu, provedené v úmyslu ulehčit si své vlastní postavení v trestním řízení, nesplňuje podmínky § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6.1994 sp. zn. [To 1/94](#))

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost J. R. a J. Š. proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2.1994 sp. zn. Nt 100/94.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 1957 sp. zn. 3 T 22/57 byl J. R. pravomocně odsouzen pro pokus návodu k trestnému činu záškodnictví podle § 5 odst. 1, § 7 odst. 1 a § 84 odst. 1 písm. a) tr. zák. z roku 1950 (dále jen tr. zák.), dále pro dokonání návodu k uvedenému trestnému činu podle § 7 odst. 1, § 84 odst. 1 písm. a) tr. zák., a pro trestný čin křivého obvinění podle § 162 odst. 1 tr. zák. Na návrh J. Š. a J. R., dcer dnes již zemřelého J. R., Krajský soud v Praze odsouzeného rehabilitoval ve vztahu k odsouzení pro první dva trestné činy a za zbývající trestný čin křivého obvinění podle § 162 odst. 1 tr. zák. mu uložil jako přiměřený trest odnětí svobody v trvání jednoho

roku.

Po vydání zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, uvedené dcery odsouzeného podaly návrh, aby podle § 6 tohoto zákona soud přezkoumal i výrok o trestu uloženém jejich otci za trestný čin, na který se nevztahovala rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb. Krajský soud v Praze napadeným usnesením podle § 6 zák. č. 198/1993 Sb. a § 14 odst. 4 zákona č. 119/1990 Sb. tento návrh jako nedůvodný zamítl.

Proti tomuto usnesení podaly v zákonné lhůtě stížnost J. R. a J. Š. Tato stížnost nebyla blíže zdůvodněna.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podané stížnosti napadené usnesení i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost důvodná není.

Z obsahu spisu je patrné, že J. R. v únoru a březnu roku 1957 opětovně nabádal L. M., aby zapálil stáje státního statku, kde pracoval, nebo aby alespoň zapálil stoh slámy uvedeného statku. Faktem je, že celá věc byla zpolitizována a jeho jednání bylo hodnoceno jako projev nepřátelství k tehdejšímu státnímu zřízení. Vzhledem k tomu bylo jednání J. R. kvalifikováno podle tehdy platného trestního zákona jako trestný čin záškodnictví podle § 84 odst. 1 písm. a) tr. zák. J. R. byl v souvislosti s tím vazebně vyšetřován a ve snaze ulehčit své postavení uvedl, že o záměru L. M. věděli i J. Š. a E. K. Vzhledem k tomu, že tato skutečnost nebyla prokázána, bylo proti J. R. rozšířeno obvinění i pro trestný čin krivého obvinění podle § 162 odst. 1 tr. zák. Obě navrhovatelky ve svém podání ze dne 3. 1. 1994 vyslovily názor, že jejich otec jednal v zájmu ochrany své svobody, aby se vyhnul politicky motivovanému neúměrně přísnému trestu. Jde podle jejich názoru o případ, jaký předpokládá § 6 zákona č. 198/1993 Sb.

Vrchní soud v Praze se v této otázce zcela ztotožňuje s názorem, který v napadeném usnesení vyslovil Krajský soud v Praze. Jestliže J. R. jen proto, aby zlepšil své postavení v trestním řízení, nejprve písemným podáním a později i ústně při výslechu nepravdivě označil dvě osoby, které zatím nebyly stíhány, za pachatele trestného činu s tím, že by měly být tyto osoby stíhány, nelze takový projev vůle považovat za projev odporu proti komunistickému režimu, jaký má na mysli zákon č. 198/1993 Sb. Podle § 6 tohoto zákona soud na návrh zruší či zmírní trest uložený za trestný čin, na který se nevztahuje rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, prokáže-li se během řízení, že jednání odsouzeného směřovalo k ochraně lidských a občanských práv a svobod ne zjevně nepřiměřenými prostředky. Soud prvního stupně správně aplikoval procesní předpisy obsažené v zákoně č. 119/1990 Sb. a bezchybný z hlediska výkladu zákona č. 198/1993 Sb. byl v plném rozsahu shledán výrok napadeného usnesení. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto Vrchní soud v Praze stížnost jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.